

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 - ŽIŽKOV

LEDEN 2021

334

LEDEN 2021

1	pá	MATKA BOŽÍ PANNA MARIA	SLAVNOST
2	so	sv. Basil Veliký, sv. Řehoř Naziánský	památka
3	ne	2. neděle po Narození Páně	
4	po	4. leden	
5	út	5. leden	
6	st	SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ	SLAVNOST
7	čt	7. leden	
8	pá	8. leden	
9	so	9. leden	
10	ne	KŘTU PÁNĚ	SVÁTEK
11	po	1. týden v mezidobí	
12	út	1. týden v mezidobí	
13	st	1. týden v mezidobí (sv. Hilarius)	
14	čt	1. týden v mezidobí	
15	pá	1. týden v mezidobí	
16	so	1. týden v mezidobí	
17	ne	2. neděle v mezidobí	
18	po	Panna Maria, Matka jednoty křesťanů	památka
19	út	2. týden v mezidobí	
20	st	sv. Šebestián, spolupatron filiálního kostela	památka
21	čt	sv. Anežka Římská	památka
22	pá	2. týden v mezidobí (sv. Vincenc)	
23	so	2. týden v mezidobí	
24	ne	3. neděle v mezidobí	
25	po	OBRÁCENÍ SV. APOŠTOLA PAVLA	SVÁTEK
26	út	sv. Timotej, sv. Titus	památka
27	st	3. týden v mezidobí (sv. Anděla Merici)	
28	čt	sv. Tomáš Akvinský	památka
29	pá	3. týden v mezidobí	
30	so	3. týden v mezidobí	
31	ne	4. neděle v mezidobí	

Poznámka: V rámci Malé liturgiky je pravidelně elektronicky rozeslán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc. **Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezek.ant@centrum.cz**

První strana obálky: Motiv Maria-Matka

Drazí farníci a milí přátelé,

opět jsme překročili práh nového kalendářního roku a vstoupili do pro nás zatím neznámých 365 dní roku 2021. Je to v období poznamenaném omezeními vyplývajícími z pandemie, která nás jakoby svírá a my z ní neznáme jednoznačné a přesvědčivé východisko. Panuje nejistota, obavy i strach, co bude dál a jak se vše bude vyvíjet. Je zjevné, že tato bolestná situace bude mít dopad na ekonomickou a hospodářskou stránku života společnosti, kterou zatím nikdo nedokáže předpovědět a odhadnout.

Do této složité „novoroční situace“ k nám promlouvají betlémské události naplněné nesmírnou radostí, pokojem a nadšením, které jakoby vůbec neberou ohled na komplikace, dotýkající se našich životů. Neustále slyšíme o radosti andělů i těch nejprostších lidí, o klanění Tří králů, a nakonec o veřejném vystoupení našeho Pána po křtu v řece Jordánu, kterým se vždy vánoční období uzavírá. Jaký to velký kontrast mezi naším shonem a mnohdy bojem o holý život a na druhé straně až idealisticky laděným optimismem vánočních událostí.

O jednotlivých postavách vystupujících během vánočních událostí jsme již asi slyšeli více než dost a známe je velmi dobře, a přesto bych se u jedné zastavil trochu více. Nebude to možná překvapivě Matka Boží, Panna Maria, kterou slavíme každý Nový rok, ale její snoubenec a pěstoun Páně sv. Josef. Důvod je velmi prostý. Svatý otec František vyhlásil 8. prosince minulého roku rok sv. Josefa. Troufám si říci, že sv. Josef je pro všechny velkým vzorem v mnoha ohledech našeho všedního života. Asi nejvíce „bijící do očí“ je jeho nesmírná a veliká pokora. Přijímá svůj úděl stát jakoby neustále v druhé řadě za Pannou Marií při všech mimořádných událostech ohledně narození Ježíše a vždy ve všem přijímá pokyny Boží bez jediného reptání a váhání, i když by k tomu měl mnoho důvodů. V celém Písmu od něj nemáme zachované ani jediné slovo, a přesto víme že to byl muž spravedlivý, jak ho nazývá Matoušovo evangelium, což znamená zbožný, neboť žil ve spojení s Hospodinem. Dalo by se říci, že sv. Josef musel od počátku svého povolání jako pěstoun Páně řešit samé složité události a v jeho životě přibýlo mnoho komplikací. Přijmout Pannu Marii, i když byla již v pozhnaném stavu a on se dozvídá důvod až od anděla. Následně cesta do Betléma a všechny těžkosti spojené s narozením našeho Pána. Dále pak útěk do Egypta a starost o zabezpečení živobytí pro rodinu v cizí zemi. Následně návrat zpět a nový začátek ve své vlasti. Zdánlivě vše čteme a slyšíme již po několikáté, ale zkusme si to představit, kdybychom měli něco takového zažívat my sami. Jak bychom reagovali a jak bychom to předkládali nebo si stěžovali Pán Bohu? Co dělá Josef? Věrně každodenně plní jeho vůli a nese celé břímě s velikou odpovědností a největší svědomitostí, aby dostal své povinnosti a splnil úkol – povolání, které mu Bůh dal. Neztratil nikdy důvěru v Boží moc, ochranu a vedení a zůstal vždy mužem spravedlivým, tzn. nezapomínal mu vždy dávat čas a prostor ve svém životě a nikdy neustal ve věrném plnění jeho vůle. Kolikrát by měl sv. Josef důvod k rezignaci, malomyslnosti, smutku, beznaději atd.? Kolikrát mohl vyčítat Hospodinu, že si s ním pohrává a chce po něm věci, které si mohl zařídit sám nebo vůbec nedopustit těžkosti, které musela Svatá rodina prožívat. Nic takového v Písmu nenalezneme a nikde se nic takového nedočteme. Jen pokorný a věrný postoj služebníka, který je schopen v pohledu víry přesně rozlišit, kdo je on a kdo je Pán, a co je třeba udělat, aby byl Bůh spokojený. Není to dostatečná inspirace a motivace i pro náš každodenní život?

Nemůže nám právě tento postoj pomoci, abychom překonali i současnou situaci vyžadující více statečnosti, pokory a věrnosti v důvěře, že Bůh je náš Otec a nikdy nás neopustí a zůstane věrný všem svým příslibům? Není to příležitost učít se být věrným i za cenu větší oběti? Prosme svatého Josefa, aby v nám tomto začínající roce vyprosil více věrnosti v plnění vůle Boží a odevzdanosti v přijímání Božích plánů, které se mnohdy zcela liší od našich představ a plánů.

Požehnaný a milostiplný rok 2021 Vám na přímlovu Panny Marie a svatého Josefa vyprošuje

P. Vít

●	3. 1. neděle	Sbírka na splátku farního úvěru: všechny kostely
●	3., 10., 17., 24. 1. neděle	17:00 Setkání hledajících – Farní centrum
●	6. 1. středa	Mše sv. s požehnáním vody, kadidla a křidy: 6:00 kostel sv. Rocha 18:00 kostel sv. Prokopa
●	7. 1. čtvrtek	Výstav Nejsvětější svátosti: kostel sv. Prokopa – 18:00 mše sv., výstav do 20:00
●	9. 1. sobota	Povánoční úklid kostelů: mše sv. u sv. Prokopa 8:00
●	10. 1. neděle	Svátek Křtu Páně – závěr Vánoční doby nedělní mše sv. – všechny kostely
●	20. 1. středa	Pouť k sv. Šebestiánu: 6:00 kostel sv. Rocha
●	24. 1. neděle	Setkání ministrantů 17:00 – Farní centrum

Prvním dnem tohoto měsíce začíná nejen nový rok, ale také nové desetiletí.

Vyprošujme si od Pána dostatek milostí, síly i odvahy jít vstříc událostem, které nás čekají, a zvládat je tak, abychom se mohli kdykoli podívat do očí Bohu i každému člověku.

Bývá zvykem přát si vzájemně *hodně zdraví*, ano, přejme si je, ale nezapomínejme při tom, že cennější než zdraví těla je zdraví duše – život v milosti posvěcující.

Pamatujme na to i v nastávajícím roce 2021.

Ediční poznámka:

Jak jste si jistě někteří z vás všimli, došlo od tohoto čísla Prokopských listů k určité grafické úpravě jejich vzhledu. Částečně se změnila titulní stránka, kde se název farního periodika rozšířil na celou šířku stránky a byl mírně upraven i jeho text; číslo vydání bylo přesunuto dolů. Původní dvoustránkový (str. 14-15) Přehled farních aktivit a duchovní služby byl uspořádán do jediné stránky, čímž vznikl tzv. obalový dvoulíst (str. 1, 2, 15, 16), který bude graficky neměnný, pouze s aktuálním textem. Snad tyto úpravy přispějí k větší přehlednosti Prokopských listů a orientaci v nich.

-AJ-

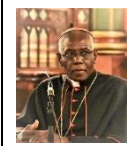
**Nic by neprospělo, že se Kristus narodil v Betlémě,
kdyby se nenarodil v srdci každého z nás.**

sv. Augustin (V. stol.)

**Vyvodil-li někdo z mých vědeckých spisů
myšlenku, že jsem ateista,
pak jim neporozuměl.**

prof. Albert Einstein (1879 – 1955)

Zamyšlení nad knihou P. Federica Bartoliho – 3/3

	kardinál Robert Sarah: SATAN ÚTOČÍ NA EUCHARISTII Robert Sarah (*15. 6. 1945 Ourons, Guinea), na kněze vysvěcen 1969, na biskupa konsekrován 1979, kardinálem jmenován 2010. V současné době zastává (od r. 2014) úřad prefekta Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Patří mezi velmi populární kardinály a významná je i jeho literární činnost.	
--	--	--

pokračování z minulého čísla:

Proč jsme tak pyšní a necitliví vůči znamením, která nám Bůh nabízí pro náš duchovní růst a důvěrný vztah s Ním? Proč si nedokážeme kleknout, abychom přijali Tělo Páně podle příkladu svatých? Je pro nás opravdu až natolik ponižující ohnout kolena a klečet před Pánem Ježíšem Kristem? A přece, „*On, ač má božskou přirozenost, ponižil se a stal se poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži*“.

Sv. Matka Terezie z Kalkaty byla řeholnice, o které by si nikdo nedovolil tvrdit, že byla tradicionalistka, fundamentalistka nebo extremistka, a jejíž víru, svatost a absolutní darování sebe Bohu a ubohým lidem znají všichni na celém světě. Vždy prožívala nesmírnou úctu k Božskému Tělu Ježíše Krista. Denně se, opravdu dotýkala Krista „z masa a kostí“ ve zničených a trpících tělech těch nejubožejších z ubohých. A přece se Matka Tereza, naplněna bázní a hlubokou úctou, nikdy rukama nedotkla proměněného Kristova Těla. Místo toho se Mu v tichosti klaněla a klopovala, před Ježíšem v Eucharistii dlouho klečela anebo ležela tvář k zemi. Vždy Ho přijímala do úst, jako malé dítě, které pokorně nechává Boha, aby je krmil. Svěťice vždy se smutkem a bolestí sledovala jak křesťané dostávají svaté přijímání na ruku. Řekla, že pokud si vzpomíná, všechny její sestry přijímaly Eucharistii jenom na jazyk. A nenapomíná nás náhodou i Bůh sám skrze slova Písma: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě přivedl z egyptské země. *Otevři svá ústa, naplním je* (Ž 81,11)?

Proč trváme na svatém přijímání ve stoje a na ruku? Proč nám chybí postoj pokory a odevzdanosti vůči Božím znamením? Ať se ani jeden kněz neodváží uplatnit v této věci svoji pravomoc tím že odmítne anebo jinak zneváží věřící, kteří budou chtít přijímat svaté přijímání na kolenou a na jazyk. Přicházíme jako děti a v pokoře přijímáme Kristovo Tělo na kolenou a na jazyk. Svatí jsou nám v tomto příkladem: vzorem, který nám předkládá Bůh, abychom ho napodobovali!

Jak to, že se praxe přijímání Eucharistie na ruku tak rychle rozšířila? Odpověď na tuto otázku nám dává mimořádně kvalitní a obsažná dokumentární publikace pátera Bortoliho. Jednalo se o proces, který byl všechno možné, jen ne jasný a zřetelný, jednalo se o přechod od toho, co instrukce *Memoriale Domini* zaručovaly, k dnešní rozšířené praxi. (...) Bohužel, stejně jako v případě latiny a liturgické reformy, která má být shodná s předcházejícími obřady se jeden mimořádný souhlas a ústupek stal paklícem k násilnému otevření a vyprázdnění sejfu s liturgickými poklady Církve. Pán nás vede jenom po „*přímých cestách*“, ne různými zatáčkami. A z toho důvodu se i výše uvedené teologické motivace, související se svatým přijímáním na ruku, neshodují s Božími cestami.

„Kéž by tato kniha povzbudila ty kněze a věřící, kteří, i podle příkladu Benedikta XVI., chtěli v posledních letech jeho pontifikátu podávat a přijímat Eucharistii do úst a na kolenou, aby v tom pokračovali i nadále, protože tento způsob je s ohledem na samotnou svátost neporovnatelně vhodnější. Jsem přesvědčený, že jednou se opět obnoví a bude propagována krása a pastorační hodnota tohoto způsobu. Podle mě se jedná o důležitou otázku, na kterou musí dnešní Církev reagovat. Jedná se totiž o další akt adorace a lásky, kterou může každý z nás prokázat Ježíši Kristu. Velmi mne těší, když vidím mnoho mladých lidí, rozhodnutých přijímat našeho Pána aktivně na kolenou a na jazyk. Ať dílo pátera Bortoliho značně podpoří všeobecnou změnu názorů na způsob podávání svatého přijímání. Jak jsem na začátku tohoto úvodu naznačil, právě jsme slavili stoleté výročí Fatimských zjevení, což nás silně povzbuzuje v očekávání zaručeného vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie, jako i vítězství pravdy a pravé liturgii.“

uspořádal: P. Vít Uher

JEŽÍŠ - ŽIVOT NAŠÍ DUŠE
modlitba Svatého otce Lva XIII.
(1878 - 1903)

Ježíši v Nejsvětější svátosti, Ty jsi tak sám, tak pokořený, tak opuštěný, tak zapomenutý, tak opovržený. Ty jsi od lidí tak zhrzený, tak přehlížený. Miluješ naše srdce a usiluješ o naši lásku. Čekáš trpělivě na nás a chceš nám naslouchat. Tvým přáním je, abychom Tě vzývali, abychom k Tobě přicházeli a klaněli se Ti. Ty jsi pramen všech milostí. Ty jsi tak mlčenlivý, a chtěl bys k nám promlouvat, abychom poznali Tvoji lásku. Ty jsi nejlepší ochrana vnitřního života. Ty jsi Srdce toho, kdo stále nad námi bdí a chce na nás vylévat svou lásku.

Ježíši, obětní Beránku, chtěl bych Tě potěšit. Spojuji se s Tebou, obětuji se Ti, pokoruji se před Tebou. Chtěl bych zcela zapomenout na sebe a myslet jen na Tebe; chtěl bych být zapomenutý a opovržený z lásky k Tobě. Chtěl bych, abys Ty mi rozuměl a miloval mě.

Ó můj Ježíši, chci mlčet a naslouchat jen Tobě. Chci se vzdát sebe, celý se ztratit v Tobě. Jen Ty musíš žít ve mně. Dej mi, ať tak uhasím Tvoji žízeň po naší spáse, Tvoji palčivou žízeň i po mém posvěcení, abych byl čistý a daroval Ti ryzí, pravou lásku.

Nechci Tě již déle nechat čekat: vezmi si mě, daruji se Ti. Zasvěcuji Ti celou svou bytost. Tobě odevzdávám svého ducha, abys ho osvěcoval, své srdce, abys je vedl, svou vůli, abych Tě poslouchal, svou bídu, abys ji zmínil, své viny, abys je zničil, svou duši a své tělo, abys je sytil. Ježíši v Nejsvětější svátosti, klaním se Ti, Ty jsi život mé duše. Již nechci žít já sám, jen Ty máš žít ve mně. Amen.

Maria a modlitba

katecheze Svatého otce – listopad 2020

Maria se modlí. Můžeme si představit mladou dívku z Nazareta, pohrouženou do mlčení v ustavičném dialogu s Bohem, který jí záhy svěřil jedinečné a neopakovatelné poslání. Ona je milostiplná a neposkvřená od početí, ale dosud nic neví o svém netušeném a mimořádném poslání a rozbouřeném moři, na které se má vydat. Jedno je jisté: Maria patří k velkému zástupu těch, jejichž srdce je pokorné, nevyskytují se v oficiálních dějepisech, avšak Bůh s nimi připravil příchod svého Syna.

Maria se modlí, když přichází archanděl Gabriel, aby jí v Nazaretě doručil poselství. Jejím drobnému a nezměrnému přitakání, jež dá v té chvíli celému stvoření poskočit radostí, předcházelo v dějinách spásy mnoho jiných přitakání, mnohá důvěřivá poslušnost a mnohá ochota vzhledem k Boží vůli. Není lepší způsob modlitby než stanout jako Maria v postoji otevřenosti, se srdcem otevřeným Bohu: „Pane, co chceš Ty, kdy chceš Ty a jak chceš Ty“. To znamená, že srdce se otevírá Boží vůli, a Bůh ustavičně odpovídá. Kolik jen věřících takto prožívá svoji modlitbu! Ti, kteří jsou pokorného srdce, se takto modlí, v oné, dalo by se říci, podstatné pokoře; v pokoře jednoduchosti: „Pane, co chceš Ty, kdy chceš Ty a jak chceš Ty“.

Lidé, kteří se takto modlí, se nerozčilují, že dny jsou plné problémů, ale jdou vstříc realitě a vědí, že v pokorné lásce, v lásce nabízené za každé situace, stáváme se nástroji Boží milosti. „Pane, co chceš Ty, kdy chceš Ty a jak chceš Ty.“ Je to prostá modlitba, která však vkládá náš život plně do Pánových rukou, aby nás vedl. Všichni se takto můžeme modlit, takřka beze slov.

zdroj: Coulombe-Náměstkové Kristoví, Wikipedie

	231 KLEMENT VIII. 30. leden 1592 – 5. březen 1605 * 1536 Itálie, vl. jm. Ippolito Aldobrandini	
---	--	--

Pocházel ze vznešené florentinské rodiny, byl žákem sv. Filipa Nerri. Působil jako legát v Polsku, r. 1585 byl jmenován kardinálem a zastával úřad pentitenciáře. Po zvolení za papeže věnoval nejprve pozornost náboženským otázkám, zavedl čtyřicetihodinové kající pobožnosti, navštěvoval kostely, nemocnice a další dobročinná zařízení v Římě, publikoval nová vydání liturgických knih. Z politického hlediska navázal přátelské styky s francouzským králem Jindřichem IV., dojednal mír mezi Francií a Španělskem, ve Východní Evropě se zasadil o přechodu části pravoslavných kněží a věřících mezi tzv. Uniaty, kteří při zachování východního obřadu uznávali primát a autoritu papeže (dnes jsou u nás známi jako „řeckokatolíci“). Klement také nemilosrdně bojoval s lupičstvím a anarchičeskou šlechtou a podařilo se mu v tomto smyslu obnovit na papežských územích pořádek. V r. 1600 byl upálen Giordano Bruno. K tomuto letopočtu vyhlásil papež Svatý rok, ve kterém se do Říma sjely 3 milióny poutníků. Po smrti byl pohřben v kostele Santa Maria Maggiore.

	232 LEV XI. 1. – 27. duben 1605 * 1535 Itálie, vl. jm. Alessandro Ottaviano	
---	---	--

Původně působil jako vyslanec florentského velkovévody v dvoru papeže Pia V., stal se knězem, poté biskupem v Pistoii, kardinálem a arcibiskupem ve Florencii. Od r. 1596 byl svým předchůdcem Klementem VIII. pověřen úlohou papežského legáta ve Francii.

Po svém zvolení na Petrův stolet odolával tlakům na udílení církevních hodností pokrevním příbuzným. Ale velmi brzy závažně onemocněl a po 26 dnech pontifikátu zemřel.

Poselství II. Vatikánského koncilu (1-7)

	Před 55 lety byl ukončen II. Vatikánský koncil. Od té doby Církev prošla vývojem, který se některým zdá příliš pomalý a jiným naopak překotný, až chaotický. A došlo i k tomu, že se koncilním otcům dávala do úst slova, která nikdy nevyšlovali a někdy i názory, které nemají v koncilních dokumentech žádnou oporu. Na závěr koncilu dne 8. prosince 1965 Svatý Otec Pavel VI. pronesl <i>Poselství koncilu lidstvu</i>. S tímto Poselstvím, adresovaným: 1. Těm, kdo vládnou, 2. Lidem ze světa myšlení a vědy, 3. Umělcům, 4. Ženám, 5. Pracujícím, 6. Chudým, nemocným i všem trpícím, 7. Mládeži – se budeme postupně na těchto stránkách seznamovat.
---	--

Mládeži: Konečně i vám, chlapci a dívky z celého světa, chce koncil adresovat svůj poslední pozdrav. Jste to totiž vy, kdo převeze z rukou a nauky svých rodičů a učitelů vše, co do vás vložili a budete utvářet společnost zítřka, s níž se buď zachráníte nebo podlehnete zániku.

Církev má starost, aby společnost, kterou budete utvářet vy, respektovala důstojnost lidských osob, jejich svobodu a jejich lidská práva. Církev si zvláště přeje, aby mohla do této nové společnosti vnášet své jak pradávné, tak i nové podklady. Církev také doufá, že naleznete takovou sílu a radost a že nebudete pokoušeni, abyste podlehli svodům filosofií hlásajících sobectví, beznaděj a nihilismus a že tváří tvář ateismu budete schopni stvrzovat víru v existenci spravedlivého a dobrého Boha.

Bojujte proti jakékoli formě egoismu, násilností a nenávisti. Buďte štedří, čistí, ohleduplní a upřímní. A s nadšením budujte svět, který bude lepší než ten náš současný.

Promluva sv. Josemaría Escrivá – ze dne 2. 12. 1951 – 2. část
uspořádal P. Vít Uher

Je čas probudit se ze spánku

Čtení mše svaté nám připomíná, že tuto apoštolskou odpovědnost musíme přijmout s novým duchem, odvahou a bdělostí. *Víte, jaký je (nyní) čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku. Neboť nyní je nám spása blíže než tehdy, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla* (Řim 13,11–12).

Řeknete mi, že to není lehké. A je to pravda. Neprátele člověka, nepřátele jeho svatosti, se pokoušejí zmařit tento nový život, toto odění se duchem Kristovým. Neznám lepší výčet překážek než výčet svatého Jana: *žádost těla, žádost očí a honosný způsob života* (1 Jan 2,16). Žádost těla není jen neuspořádané úsilí smyslu, ani jen sexuální žádostivost, která má být spořádaná a sama o sobě není zlá, protože je lidskou skutečností, která má být posvěcena. Právě proto nikdy nemluví o nečistotě, ale o čistotě, neboť všech se týkají Pánova slova: *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha* (Mt 5,8). Podle Božího povolání mají jedni žít tuto čistotu v manželství, druzí v zřeknutí se této lidské lásky, aby celým srdcem odpověděli na Boží lásku. Ani jedni, ani druzí nebudou otroky smyslnosti, ale pány svého těla a svého srdce, aby se obětavě mohli dát druhým. Když mluví o ctnosti čistoty, říká: *svatá čistota*. Neboť křesťanská čistota, svatá čistota, nemá nic společného s pýchou považující se za *čistou*, neposkvřenou. Vychází spíše z vědomí, že naše nohy jsou z hlíny (Dan 2,33), i když nás Boží milost den co den osvobozuje z úkladů nepřítele. Považuji za znetvoření křesťanství, když někteří mluví a kážou skoro výlučně o těchto věcech, a přitom zanedbávají ostatní, pro křesťana i všeobecně pro soužití lidí, důležité ctnosti. Svatá čistota není jediná ani nejdůležitější křesťanská ctnost, ale je nezbytná při našem každodenním úsilí o svatost: jestliže ji nezachováme, potom je apoštolská práce nemožná. Čistota je výsledek lásky, s kterou jsme dali Pánu duši a tělo, ducha a smysly. Není popřením, ale radostným přisvědčením. Řekl jsem, že žádost těla se neomezuje na neuspořádanou smyslnost; její následky jsou pohodlnost, nedostatek vzletu, sklon hledat to, co je lehčí, příjemnější, hledat cestu nejmenšího odporu, ačkoli se to děje za ochabnutí naší věrnosti. Takové jednání by znamenalo, že se bezpodmínečně podrobujeme vládě jiného zákona, zákona hříchu, před kterým nás varuje svatý Pavel: *Shledávám tedy, že je to jako pravidlo: třebaže chci dělat dobro, vyjde mi z toho zlo. Jako člověk vnitřní radostně souhlasím s Božím zákonem. Pozoruji však, že je v mých údech jiný zákon, který odporuje zákonu mého rozumu a dělá ze mě zajatce zákona hříchu...* Infelix ego homo! *Já nešťastný člověk! Kdo mě vysvobodí od těla propadlého této smrti?* (Řim 7,21–24). A poslyšte, co apoštol odpoví: *Díky Bohu! (Je to možné) skrze Ježíše Krista, našeho Pána* (Řim 7,25). Můžeme a musíme bojovat proti žádostem těla, neboť jsme-li pokorní, nikdy nám nebude chybět Pánova milost.

Druhý nepřítel, o kterém mluví svatý Jan, je žádost očí – obrovská žádostivost dovolující nám oceňovat jen to, co můžeme ohmatat. Oči lpí na pozemských věcech, neschopny objevit nadpřirozeno. Slovo Písma svatého můžeme proto vztáhnout na touhu po pozemských statcích, a kromě toho na onu deformaci, která nás nutí, abychom se na všechno kolem nás – na druhé lidi, na naše životní podmínky a naši dobu – dívali veskrze lidsky. Oči duše se kalí, rozum sám sebe považuje za schopného vše pochopit, aniž přihlédne k Bohu. Je to jemné pokušení, obrátne se odvolávající na důstojnost lidského rozumu, který Bůh, náš Otec, dal člověku, aby jej člověk poznával a slobodně miloval. Je-li lidský rozum zmítán tímto pokušením, považuje se za střed vesmíru; opájí se znovu oním *budete jako Bůh* (Gn 3,5), pln lásky k sobě se odvrací se od lásky Boží. Na této cestě můžeme upadnout do rukou třetího nepřítele, tím je *superbia vitae* (pýcha života). Přitom nejde jen o přechodné myšlenky marnivosti nebo sebelásky: Je to nesmírná nadutost. Neklamme se. Je to nejhorší zlo a původ všech bludných cest. Boj proti pýše musí být vytrvalý. Ne neprávem je psáno, že tato vášeň umírá až den po smrti. Je to zpupnost, která nedovoluje Bohu, aby člověka ospravedlnil, protože u něho Bůh naráží na zeď vlastní spravedlnosti. Je to drzost, která vede člověka k tomu, aby pohrdal druhými lidmi, ovládal je a zneuctíval; neboť *za zpupnosti přichází potupa, u skromných lze však nalézt moudrost* (Př 11,2).

Robert de Langeac

ŽIVOT SKRYTÝ V BOHU**5**

zpracovala Mgr. Tereza Pýchová

Podrobnější informace o knize a autorovi byly otištěny v PL 330.

Zřeknout se vlastní vůle

Svou lásku Bohu dokazujeme, jestliže konáme jeho vůli od rána do večera, jestliže ji konáme dobře, z celého svého srdce, nejen v hrubých obrysech, ale do nejposlednějšího detailu.

Opravdové přátelství jsou dvě přirozenosti a dvě osoby sjednocené jedinou vůlí.

Chodte s očima upřenými k nebi. Poslouchejte prostě a moudře. Ostatně všude tam, kde to nepovede k hříchu, čiňte raději vůli druhých než svoji. Největší hodnotu nemá umrtvování, ale poslušnost, tedy ustoupení naší vůle vůli druhého. Jak by se asi změnil náš vztah k poslušnosti, kdybychom ve vůli toho druhého viděli vůli Boží!

Někdy nechceme v malé oběti, kterou máme vykonat, vidět Boží vůli proto, že bychom ji museli poslechnout. A tak odvrátíme svůj pohled, abychom neměli na očích nerozlučné pouto mezi dokonalostí a touto nepatrnou obětí.

Každý večer si musíme vyčítat, že jsme byli Boží vůli nevěrní, ať už z nedostatku velkomyslnosti či z nedostatku lásky. I tak bude nevykonaná oběť chybět věčně... Mohla totiž stát na počátku řetězce milostí, který je teď narušený, protože jsme neuměli nasadit jeho první článek. Věrnost Bohu, který je velký v malých věcech, by nám bývala přinesla velké milosti.

Mějte se na pozoru před rozumováním, na kterém si tak zakládáte. Není ani tak přirozeným plodem vaší inteligence jako spíše vaší vůle. Ne vždycky vidíte věci takové, jakými jsou ve skutečnosti. Působí v nich totiž také nenápadné, nepostižitelné faktory, které vám unikají.

Nenechávejte na Bohu to, co můžete vykonat sami. Bůh se do toho stejně také zapojí. Ve svém jednání bych se neměl vymknout Božímu vedení. Pokaždé, když jsem se zdržel v mezích jasně vyznačených Prozřetelností, z toho vzešlo něco dobrého. Ale pokaždé, když jsem tyto meze chtěl přesáhnout, být na jediném místě a s těmi nejlepšími úmysly, všechno jsem pokazil a k ničemu dobrému to nevedlo.

Vánoční hymnus z Římského breviáře *A solis ortu*

1 Od bran, z nichž slunce vychází,
až tam, kde konec zemský je,
ať zní zpěv Kristu Vladáři,
synovi Panny Marie.

2 Původce světa blažený
svých sluhů tělo obléká,
by zachránil své stvoření
a tělem spasil člověka.

3 Zamčeným lůnem matčiným
vniká zář Boží milosti:
již chová svaté Panny klín
jí dosud skryté tajemství.

4 Dům cudných útrob přitom už
je v Boží stánek proměněn.
Ta, již se netkl žádný muž,
počala syna slovem jen.

5 Zrodil se z lidské Matky Pán,
jež Gabriel jí zvěstoval.
V lůně své matky skrytý Jan
radostí nad ním zaplesal.

6 Jeslemi nebyl poděšen,
nechal se v seno položit,
sytil se trochou mléka ten,
jenž nedá ptactvu hladem mřít.

7 Zní nebem jásot, chvalozpěv,
zpívají Bohu andělé,
když pastýřům se Pastýř všech
i Tvůrce zjeví ve chlévě.

8 Buď sláva tobě, Ježíši,
zrozený Pannou nejčistší,
i Otci, Duchu milosti
po všechny věky věčnosti. Amen.

Liturgia horarum – česká verze OP

10. 12. 2020 - Státní rada v Belgii zamítla všeobecný zákaz bohoslužeb

Belgie: Z rozhodnutí belgické Státní rady dostala vláda v Bruselu lhůtu do 13. prosince, aby revidovala závazná sanitární opatření, která zakazovala veškerá náboženská shromáždění až do 15. ledna. Rozhodnutí Státní rady padlo zásluhou antverpské židovské obce, která se proti restriktivním odvolala s tím, že vládní předpisy narušují náboženskou svobodu, garantovanou belgickou ústavou a Evropskou dohodou o lidských právech. Poukázali na to, že současná exekutiva nebere v úvahu nároky náboženského života. Nynější omezení brání katolíkům v přijímání eucharistie a židovským komunitám nedovolují náboženské obřady, jelikož vyžadují fyzickou přítomnost deseti mužů. Antverpští Židé navíc připomněli, že omezení jsou zaváděna ve chvíli, kdy lidé kvůli pandemii potřebují duchovní oporu více než jindy a křesťané se připravují na svátky slavené více než dva tisíce let. Belgická Státní rada dala námitkám za pravdu a nařídila vládě obnovení konzultací s konfesionálními komunitami a zavedení limitů, které budou přiměřené k ohrožení a přijatým bezpečnostním prostředkům. Hovoří mluvčí belgického episkopátu P. Tommy Scholtès SJ:

„Po všechny týdny, kdy jsme nemohli sloužit eucharistii, byl episkopát toho mínění, že je potřeba dodržet tato omezení a vzdát se dočasně bohoslužeb se všemi bolestnými důsledky. Doufáme, že ve spolupráci s vládou vypracujeme nějaké řešení. Kostely jsou v této chvíli otevřené a přichází do nich hodně lidí, aby se pomodlili nebo účastnili adorace. Pokud bude možné sloužit mši na vánoce, bude nutné, aby limit byl úměrný k většímu zájmu věřících, jinak nastanou organizační problémy.“

11. 12. 2020: Arcibiskup Jurkovič varuje před zanedbáváním principů lidských práv

Vatikán/Ženeva: V otázce úcty k lidským právům došlo ve světě k pokroku v oblasti boje proti některým formám diskriminace a respektu k právům žen. Ohrožena je však samotná koncepce lidských práv, protože jsou stále častěji odtrhávány od antropologických hodnot, které stojí u jejich základů. Upozornil na to papežský představitel při agendách OSN v Ženevě.

„Bez víry v hodnoty nelze chránit ani lidská práva ani demokracii. Demokracie není jen pouhý politický mechanismus. Aby demokracie mohla fungovat, je zapotřebí čehosi dalšího. Je zapotřebí víry v hodnoty, je třeba při nich vytrvat. Bez toho nelze zachovat lidská práva. Lidská důstojnost nebude respektována. Takto dochází k situacím, které otřásají naším svědomím, jako je autoritarismus, zneužití moci. Děje se to nikoli proto, že demokracie pokulhává, ale proto, že nevěříme v hodnoty, nevěříme, že ochrana člověka je důstojností, garantovanou Bohem samým.“

14. 12. 2020: Svatý otec přijal prezidentku Slovenské republiky

Vatikán: Paní Zuzana Čaputová, prezidentka Slovenské republiky, dnes vykonala první oficiální návštěvu Svatého stolce. Kromě papežské audience se setkala se sekretářem pro vztahy se státy, arcibiskupem Gallagherem. V odpoledních hodinách pak slovenská prezidentka v římské bazilice sv. Klimenta položila květiny na hrob sv. Cyrila. Obě strany ocenily dobré vzájemné vztahy a vyslovily zájem na jejich posílení v oblasti výchovy a vzdělávání i role církve ve společnosti. Dále se mluvilo o regionální a mezinárodní problematice, včetně otázek bezpečnosti, migrace, multilaterálního úsilí o prevenci a řešení konfliktů, a to zejména se zřetelem k evropské přítomnosti a budoucnosti, sděluje tiskové prohlášení Svatého stolce.

17. 12. 2020: Svatý otec oslavil 84. narozeniny a 51. výročí kněžského svěcení

Vatikán. Na adventní dobu připadají dvě osobní výročí papeže Františka – minulou neděli, 13. prosince, si připomenul 51 let od kněžského svěcení, kdežto dnes oslavuje 84. narozeniny. Narodil se jako prvorozený syn rodiny Bergogliových v Buenos Aires 17. prosince 1936. Jako obvykle se pro oslavence jednalo o normální pracovní den. Ačkoli Petrův nástupce obdržel blahopřání z celého světa, včetně gratulace od emeritního papeže a prezidenta Italské republiky, pandemická opatření znemožnila veřejné oslavy, jako kupříkladu loňské Františkovo setkání s dětmi, které docházejí do bezplatné pediatrické ambulance v Domě svaté Marty, při němž došlo i na symbolické sfouknutí svíček na narozeninovém dortu.

Apoštolský list *Patris corde*

Milovaný, citlivý otec, poslušný a přívětivý, tvořivě odvážný, setrvávající ve stínu – těmito přívlastky charakterizuje papež František sv. Josefa v apoštolském listu *Patris corde*, zveřejněném u příležitosti 150. výročí vyhlášení sv. Josefa za Ochránce všeobecné Církve. Dekretem *Quemadmodum Deus*, podepsaným 8. prosince 1870, přiřkl tento titul Mariinu snoubenci blahoslavný papež Pius IX. A papež František počínaje dnešním dnem vyhláší zvláštní rok věnovaný Ježíšovu pěstounovi.

8. prosince 2020 byl zveřejněn Apoštolský list papeže Františka *Patris corde – Otcovským srdcem*, věnovaný osobnosti sv. Josefa. Svatý Otec tímto vyhláší zvláštní rok věnovaný Ježíšovu pěstounovi.

„Mariin snoubenec je tím, kdo v důvěře v Pána přijímá do svého života události, kterým nerozumí. Nepoddává se zklamání, nereaguje vzpourou, nechává stranou své úsudky, neupadá do trpné rezignace, nýbrž odvážně a statečně se nasazuje. Život každého z nás se může zázračně obrodit, najdeme-li odvahu jej žít podle toho, co nám ukazuje evangelium. A nezáleží na tom, zda se všechno zvrtno špatně a zda už je něco nevratné. Bůh může dát rozkvést květům mezi kameny.“

Závěr Apoštolského listu obsahuje i modlitbu k sv. Josefu:

Bud' zdráv, ochránce Vykupitele a snoubence Panny Marie.

Tobě Bůh svěřil svého Syna, v tebe doufala Maria.

S tebou se Kristus stal člověkem.

Svatý Josefe, ukaž se otcem i nám, veď nás cestou života.

Vypros nám milost, milosrdenství a odvahu,

a braň nás před vším zlem. Amen.

Apoštolský list „*Patris corde*“ doprovází **dekret Apoštolské penitenciárie***), který ohlašuje „**Rok sv. Josefa**“ vyhlášený papežem a stanovuje podmínky pro získání odpustků:

Plnomocné odpustky může získat ten, kdo se nejméně na 30 minut zastaví v rozjímání nad modlitbou Otče náš nebo se zúčastní duchovních cvičení či jednodenního soustředění zahrnujícího meditaci nad postavou Mariina snoubence. Jako zvláště vhodné příležitosti získání plnomocných odpustků se zmiňují svátky ke cti sv. Josefa, tedy 19. březen (Slavnost sv. Josefa) a 1. květen (památky sv. Josefa-Dělníka) a také svátek Svaté rodiny, 19. den každého měsíce a každá středa, která je v latinské církvi tradičně zasvěcená sv. Josefu.

plné znění Apoštolského listu a dekretu Apoštolské penitenciárie:

<https://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=32033>

www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=32035

***) Apoštolská penitenciárie** je jeden ze tří tribunálů Římské kurie. Její kompetence se vztahuje na to, co se týká vnitřního oboru a odpustků. Pro vnitřní obor, ať již svátostný nebo nesyvatostný, poskytuje absoluce, dispense, přeměny, sanace, odpuštění a jiné milosti. Pravomoc tribunálu se vztahuje na tzv. forum internum (tj. oblast svědomí) a jeho hlavním úkolem je rozhodovat o těch odvoláních či zproštěních církevních trestů a cenzur, které podle kanonického práva spadají do gesce Svatého stolce, dispenzovat od těch překážek udělení svátostí, jejichž prominutí je vymezeno Svatému stolci, a vydávat a kontrolovat odpustky.

Roku 1654 byl sv. Josef prohlášen za spolupatrona českých zemí. Známým pražským kostelem tomuto světcovi zasvěceným je kostel sv. Josefa na Náměstí Republiky (někdy též mylně nazývaný kostelem sv. Tadeáše – dle sochy tohoto apoštola před kostelem).

Fedor Gál (*1945) se narodil v terezínském ghettu, kam byla deportována ze Slovenska jeho těhotná maminka i se svým 5letým synem Egonem na konci druhé světové války. Matka a synové holokaust přežili, ale jejich otec byl zastřelen na pochodu smrti. Po osvobození se usadili v Bratislavě. Vystudoval chemii na Chemicko-technologické fakultě SVŠT v Bratislavě, aspiranturu ze sociologie obhájil na Sociologickém ústavu Slovenské akademie věd a doktorát z ekonomie na VŠE v Praze, pracoval v několika továrnách a výzkumných ústavech, až skončil na volné noze jako publicista, dokumentarista a spisovatel. Ze Slovenska do Prahy se přestěhoval v r. 1992. Od r. 2015 žije na Žižkově.

Patří k hlavním protagonistům Sametové revoluce na Slovensku, byl předsedou hnutí Veřejnost proti násilí (VPN) v čase prvních svobodných voleb po 17. listopadu 1989.

Jak se Vám líbí u nás na Žižkově?

Velice. Je to pestrá a svěbytná část Prahy. Jsem žižkovský patriot.

Jaký je Váš názor na pandemii koronaviru? Jak tuto situaci zvládáte?

Nemoci jednoduše existují a tato nám trochu drsněji ukázala, že nejsme pány přírody. Nicméně, teď, stejně jako předtím, prosedím hodně času doma při psaní a čtení. Snažím se respektovat základní protipandemická opatření a těžce snáším, že jsou zavřeny mé oblíbené hospody a kavárny.

Jakým výzvám čelí naše současná společnost?

Snaze politiků zneužít situace pro posilování své moci, ekonomickému propadu v důsledku různých omezení, nejistotě mnoha lidí ohledně budoucnosti...

Máte rád Vánoce? Slavíte doma Vánoce i Chanuku? Mohl byste nám přiblížit tento svátek a jeho zvyky?

Nejsme religiózní rodina. V čase Vánoc držíme spíše tradiční rituály (rodina se schází, rozdávají se dárky, večeríme kapra a tak podobně). V posledních letech myslím spíše na to, jak udělat radost vnoučatům. A na konci dne, když jsem sám, myslím na mámu. Na statečnou, osamělou, chudou židovskou ženu, která prožila svůj život se vzlyčenou hlavou.

Ve Vaší biografické knize „Ešte raz a naposledy“ jsem četla, že Vaše maminka po porodu kojila ještě další novorozence, jehož matka mléko ztratila (patrně kvůli stresu v koncentračním táboře). Když se to dozvěděli ostatní vězni, tak se jeden den vzdali svého přídelu chleba a vytvořili tak pro Vaši matku jakýsi „dort“ z chleba a džemu. Vyprávěla Vám maminka o tom, jaké to v Terezíně bylo? Našla si po válce nového partnera a tatínka pro své dva syny nebo vás vychovávala sama?

Lidé, kteří přežili holokaust, většinou o své zkušenosti mlčeli. Je to důsledek posttraumatického syndromu. Naše máma mlčela a jenom ojediněle řekla nějakou větu. Ta o „dortu“ patří mezi ně. Nového partnera si nenašla. Žila vzpomínkami a pro své syny.

V roce 2014 jste založil Vrba-Wetzler memorial. Můžete čtenářům vysvětlit o co se jedná?

Šlo, a pořád jde, o pokus vytvořit komunitu a tradici pochodů po trase, kterou utíkali z Osvětimi Rudolf Vrba a Alfréd Wetzler v dubnu 1944, aby informovali svět o hrůzách, které se děly v této nacistické továrně na smrt. Chtěli zachránit maďarské židy, kteří čekali na transporty. Útěk se povedl, Vrba-Wetzler report se dostal do rukou spojeneckých vůdců. Maďarské židy se ale zachránit nepovedlo – v průběhu několika týdnů, a na samém konci války, jich více jak čtyřista tisíc zahynulo v plynových komorách KT Auschwitz. Podrobněji zde: <http://www.vrbawetzler.eu/>

Znal jste osobně Václava Havla. Jaký to byl člověk?

Moudrý a přátelský. V politice se takoví objevují opravdu ojediněle. Měli jsme na něj štěstí. Všichni.

Co byste popřál čtenářům Prokopských listů do roku 2021?

Pořád to samé, jako v jiných letech: zdraví, radost z práce, pocit užitečnosti.

Můžete nám doporučit nějakou knížku?

Můžu vám nanejvýš říct, co právě čtu. Je to *Německý podzim* Stiga Dagermana a kniha Amy Chua o politice a klanovém myšlení, která právě vyšla. Balzámem na duši je ovšem poezie čerstvé nobelistky L. Glückové, kterou si dávám před spaním.

Děkuji za rozhovor a přeji Vám i čtenářům Prokopských listů do nového roku hlavně pevně zdraví!

rozhovor připravila Lucia Ferencei

Betlémská hvězda i nadále vzbuzuje zájem astronomů

Slavnost Zjevení Páně (6. ledna) obrací pozornost k betlémské hvězdě. Vrací se otázka, čím bylo to znamení na nebi, které přivedlo Tři krále k právě narozenému Ježíši. P. Jean-Baptiste Kikwaya z Vatikánské astronomické observatoře připomíná, že existují tři hypotézy:

Někteří se domnívají, že betlémská hvězda mohla být kometou. Přesné výpočty však poukazují na to, že na počátcích naší éry se žádná známá kometa v blízkosti země nevyskytovala.

Podle druhé hypotézy mohla být hvězdou nad Betlémem supernova, tedy exploze vyhasínající hvězdy. Objevení supernov však bývalo zaznamenáváno kronikáři a doposud se nenarazilo na stopy podobné supernovy ani v kronikách ani ve vesmíru.

Třetím a nejpravděpodobnějším vysvětlením betlémské hvězdy je konjunkce, tedy sestavení několika nebeských těles v jedné linii, říká P. Kikwaya: „*Když dochází ke konjunkci dvou nebo tří planet, jejich světlo se umocňuje a na nebi se objevuje jasný bod. Podle Keplerových výpočtů v r. 7 př. Kr. skutečně došlo ke konjunkci dvou planet, Jupitera a Saturnu. Zda to však byla skutečně betlémská hvězda, to nevíme.*“

„Nesmíme zapomínat ani na duchovní aspekt této události. Tři králové nebyli jediní astronomové či astrologové své epochy. Těch bylo velmi mnoho. Pokud byla betlémská hvězda fyzickým jevem, museli ji vidět také jiní. Na cestu se však vydali pouze ti tři, aby vzdali hold nově narozenému Králi, Dítěti Ježíšovi. V řádu víry je důležitá jak vnější událost, tak vnitřní porces, který se rozehrává v člověku. Jedno ve spojení s druhým dává směr lidskému životu. Také Herodes měl své astrology. Ti však tuto hvězdu neviděli. Jsou to věci, které se dotýkají víry a duchovní svobody, svobody jít anebo nejt k Bohu, k Dítěti Ježíši.“

z internetových zdrojů zpracoval -AJ-

6. ledna - SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ

breviářový hymnus *Quicumque Christum*

¹
Kdokoli Krista hledáte,
do výšin očí obraťte.
Tam uvidíte jedenkrát
znamení věčné slávy plát.

²
Ta hvězda, jež se krásou skví
víc nežli slunce planoucí,
roznáší zprávu po zemi,
že přišel k nám Bůh vtělený.

³
Až z lůna světa, Persie,
z jejížž bran slunce putuje,
mágové, znalci zkušeni,
v tom královské zří znamení.

⁴
Praví si: Kdo tak mocný jest,
ten mocný vládce jasných hvězd,
před nímž se musí nebe chvět,
mu slouží světlo, ba i svět?

⁵
Zříme tu světlo přejasné,
jehož zář nikdy nehasne,
nesmírné, slavné, vznešené,
před nebem a vším zrozené

⁶
Toť všeho lidstva Vládce sám,
král Izraelův, jeho Pán,
Abrahámovi slíbený
i všemu jeho plemeni.

⁷
Ježíši, tebe každý chval,
pohanům že ses ukázal,
i Otce, Ducha milosti
po všechny věky věčnosti. Amen.

Liturgia horarum – česká verze OP

Matka Unie

MATKA UNIE

Od roku 1967 se 18. ledna slaví v českém liturgickém kalendáři památka (od r. 1969) **Panny Marie, Matky jednoty křesťanů**. Společným pojítkem všech, kdo se mezi křesťany počítají, je člověk, který přijal křest **Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého** – tedy katolíci, pravoslavní, evangelíci, husité, anglikáni, starokatolíci a další po celém světě. Dnes se často mluví (a většinou jenom mluví) o **ekumenismu**; toto řecké slovo lze přeložit jako „plný dům“. Jeden dům, nikoli více domů. A tím je pro křesťany Církev – una, sancta, catholica, apostolica – **jedna, svatá, všeobecná, apoštolská** pod pozemským vedením Petrovým nástupcem. Tzv. „uniatské hnutí“ (unie = jednota) má u nás své kořeny na Velehradě. A touto památkou Panny začíná každoroční **Týden modliteb za jednotu křesťanů**; koná se v celé církvi ve dnech 18. – 24. ledna.

Marii, Matku převládnou,
kterou ctí Západ s Východem,
jitřenka zdraví září svou
před blížkým slunce příchodem.

Když Země při rotaci své
zbavuje stínů svoji tvář,
zjasní se Východ nejdříve,
pak dál se šíří denní zář.

To světlo po něm s radostí
postupně Západ přejímá,
na téhož světla bohatství
každý z nich rovný podíl má.

Jas pravdy rozlej v temnoty,
utuž v nás lásku láskou svou.
Buď nejen Matkou jednoty,
nýbrž i její zárukou.

Liturgia horarum – hymnus 18. ledna

Sláva nebo chvála?

Často se mnohým z nás stává, že si ihned nevybavíme správné odpovědi při poslechu čtení evangelia ve mši sv. Ony jsou opravdu hodně podobné: **Sláva tobě, Pane** a **Chvála tobě, Kriste**. První odpovědi reagujeme na úvodní slova evangelního přednesu (*Slova svatého evangelia podle N.*), druhou použijeme jako ohlas na přečtený text. Jde v tomto případě o doslovný překlad latinského originálu *Gloria tibi, Domine* a *Laus tibi, Christe*.

Uspořádání těchto odpovědí má svoji logiku: Na oznámení, že uslyšíme slova Radostné zvěsti, reagujeme slovy povolávajícími slávu tomu, jehož zvěst uslyšíme – Pánu. Pojem **Sláva** patří do skupiny pojmů vyjadřujících projev radosti nad někým nebo i nad něčím (např. sláva vítězi, sláva vlasti apod.).

Naproti tomu pojem **Chvála** již v sobě obsahuje určité hodnotící vyjádření, reakci vyjadřující osobní pocit po zhodnocení audiálního nebo vizuálního vjemu. Pochválit (narozdí od výše zmíněného projevu slávy) pak mohou už jen určitou jednoznačnou osobu – za to, co řekla, vykonala, v čem uspěla (např. pochvala jako druh nehmotné odměny ve škole, v zaměstnání apod.). A proto také k dosti všeobecnému *Pane* v první odpovědi jsme v odpovědi druhé už zcela konkrétní – jde o zhodnocení slyšeného textu, za který vyslovujeme autoru jeho slova (nikomu jinému!) „pochvalu“ a už jej tedy oslovujeme konkrétním jménem – *Kriste*.

Snad nám těchto pár řádků pomůže správně se orientovat a hlavně správně pronášet tyto evangelní odpovědi, na první pohled dosti podobné, ale významově ne úplně stejné.

Na závěr ještě praktická pomůcka: Při latinských odpovědích postupujeme podle abecedy (napřed *Gloria*, pak *Laus*), při odpovědích v českém jazyce postupujeme opačně (napřed *Sláva*, potom *Chvála*).

Ant. Ježek

EUCHARISTICKÁ ADORACE		MODLITBA RŮŽENCE	
Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.		Modlitbou růžence oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o různých událostech z Ježíšova života. Společně se modlíme v neděli od 7:25 u sv. Anny a ve středu od 17:20 u sv. Prokopa.	
KŘEST		SVÁTOST SMÍŘENÍ	
Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po velikonicích, křest pak bude uskutečněn o velikonicích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.		Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: sv. Prokop: po, st, čt, pá 17:25-17:50 sv. Roch: ne 16:30-16:50, září-červen st od 6:30 sv. Anna: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního přikázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka - v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>	
CÍRKEVNÍ SŇATEK		SVÁTOST BÍŘMOVÁNÍ	
Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).		Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem.	
SVÁTOST NEMOCNÝCH		CÍRKEVNÍ POHŘEB	
V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).		Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.	
VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ			
1. předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45 2. 2. ročník ZŠ: út 16:45 3. 3.ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: čt 15:15 4. 4. – 5. ročník ZŠ: čt 16:15 5. 8. ročník ZŠ+ středoškoláci: dle informace na webu		Bližší informace na webových stránkách farnosti nebo e-mailem: MiladaProvinska@seznam.cz kroneisljakub@seznam.cz	
BIBLICKÁ HODINA	HOVORY O VÍŘE	MALÁ LITURGIKA	POLEDNÍ ATELÍÉR
Společné čtení a objasňování částí bible dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)	Pro katechumeny a pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 17:00-18:00	Hovory o liturgii a liturgickém dění v Církvi i o všeobecných liturgických otázkách. po 18:45-20:00 (říjen-duben)	Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)
TRÉNOVÁNÍ PAMĚTI	CHRÁMOVÝ FARNÍ SBOR	ÚKLID KOSTELŮ	
Vzájemná i odborná pomoc pro ty, kdo pociťují slábnutí své paměti po 17:15	Na zkoušky jsou zváni všichni, kdo mají zájem zkrášlit svým zpěvem průběh liturgie a chtějí zakusit příjemné a srdečné prostředí. po 18:30	Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne uklid kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci.	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou v současné době a o školních prázdninách přerušeny nebo omezeny; informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

webové stránky farnosti: www.farnost-zizkov.cz

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
--	---	--

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

Výstav Nejsvětější svátosti:

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

sv. Prokop:

první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři: Čajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov	Kontakty:
středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher	farář P. ThLic Vít Uher, ThD: tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko:

stav ke dni 31. 12. 2020:

výše dluhu (úvěr): Kč 2 941 716,71	povinná měsíční splátka: Kč 29 324,-
sbírka na splacení úvěru - prosinec 2020:	Kč 15 748,-
č. účtu farnosti: 4200172251/6800 (Sberbank)	VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013

Děkujeme za Vaše dary – jen díky jim můžeme i my dále pomáhat.

PROKOPSKÉ LISTY 334 – LEDEN 2021

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov

farář: P. ThLic Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány.

Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč. NEPRODEJNÉ.
